

Kun konservative partier har en fremtid

Kasper Støvring 7/2-2020 berlingske.dk

»Konservatismen er folkelig. Den er på én gang national og social, for den sikrer sammenhængskraften ved at styrke de fællesskaber, der binder mennesker sammen i det civile samfund. Fra familien i det små til lokalsamfundet og nationen i det store,« skriver Kasper Støvring.

Kun konservative partier har en fremtid. Tager jeg munden for fuld? Lad os se på de faktiske forhold i den jernindustri, som politik jo er.

Socialdemokratiske partier ligger sønderbrudt over det meste af Europa. Tag Storbritannien, hvor de Konservative med deres nationale og socialkonservative dagsorden endda [formåede at erobre](#) de gamle minebyer, der blev regnet for sikre Labour-bastioner. Folk ønsker hverken åbne grænser, et formynderisk EU eller opløsning af traditionelle værdier omkring kernefamilie, kristendom og kønsroller.

Hvad med Europas liberale partier? Man kan ikke sige, at de er knust til småstumper. For de var aldrig store, og de får næppe nogensinde mere end småtterier i omegnen af fem-ti procent af stemmerne. Folk er ikke liberale.

Hvordan ser det ud herhjemme?

Socialdemokraternes rosenrøde opblomstring skyldes forankringen i det konservative såbed: stigende EU-skepsis, stram udlændingepolitik med fratagelse af statsborgerskabet for IS-krigere og en kommunal udligning til gavn for udsatte egne af landet. »One Nation Conservatism«, kalder man det i Storbritannien.

Ser vi på Liberal Alliances vækstmuligheder, er gartnerens råd at pøde den klassiske liberalisme med en stærk værdikonservatisme, sådan som [Lasse Birk Olesen](#), en af de meget få fornuftige liberale debattører, for nylig skrev. Muligheden er der, for LA har gode folk i skikkelse af en Henrik Dahl og formand Alex Vanopslagh, der i søndagens [lange interview](#) ikke blot sang den sædvanlige vise om skatter og rettigheder, men også om moral og familie.

Tvivler man på rådet, så kast et blik på de liberale udbrydere i partiet Fremad. De fik efter flere ugers intens medieopmærksomhed – hvor de tordnede mod nationalkonservatismen – [kun 0.1 procent opbakning](#) i befolkningen.

Hvad med Venstre? Danmarks liberale parti er på vej til at visne hen, fordi Jakob Ellemann-Jensen ikke kan beslutte sig for at lede sine medlemmer ud af den ørken, hvor liberale særlinge som Jan E. Jørgensen står og råber. Det begyndte ellers godt. I sin [første formandstale](#) lovede Ellemann-Jensen at sikre sammenhængskraften, for »danskerne er andet og mere end blot en tilfældig samling mennesker, men bundet sammen af sprog, sted og ånd«.

De nationale og konservative toner har vi siden ikke hørt særlig meget til. I stedet nyder Det Konservative Folkeparti fremgang og kan meget vel blive den borgerlige fløjs kommende statsministerparti.

Så hvori består den konservatisme, der kan sikre ikke kun politikernes, men også danskernes fremtid?

Konservatismen er folkelig. Den er på én gang national og social, for den sikrer sammenhængskraften ved at styrke de fællesskaber, der binder mennesker sammen i det civile samfund. Fra familien i det små til lokalsamfundet og nationen i det store.

[Konservative fører en meget stram udlændingepolitik og ruller centraliseringen tilbage](#), så vi hverken får islamiserede parallelsamfund eller et forarmet »Udkantsdanmark«. De styrker kundskaberne og de kulturbærende fag som dansk, historie og kristendomskundskab i skolerne. De sikrer kernefamilien ved at gøre det attraktivt for ægtepar at forblive sammen og forældre at passe deres børn i hjemmet. De fastholder folkekirkeordningen og slår hårdt ned på kriminalitet. [De forsvarer nationalstaten mod EU og internationale konventioner](#), og de passer godt på foreningslivet, så borgernes ansvar for hinanden ikke læsses over på velfærdsstaten.